

[Kirkegaard]

Jeg har imidlertid forstået, at regeringen har besluttet sig. Man vil allerede i år fremlægge sine planer, og det tager vi naturligvis til efterretning. Til gengæld må vi give det råd: Spil ud hurtigt, spil ud konkret, så befolkningen kan få chokket overstået! Det er vigtigt at få en hurtig afklaring. Beslutningsmæssigt skal skattereformen tages i ét hug og ikke stykkevis og delt. Man skal naturligvis diskutere ikrafttrædelsestidspunkter og givetvis også overgangsordninger, men beslutningen skal tages samlet, så befolkningen ved, hvad den har at rette sig efter.

Derfor er det også en dårlig idé at diskutere enkeltelementer fra en kommende skattereform isoleret. Det giver usikkerhed og utryghed i befolkningen.

På den baggrund – selv om jeg respekterer de ædle hensigter – har jeg da heller ikke til hensigt at rose SF for at have rejst denne forespørgsel om et delelement i den kommende reform. I befolkningen er man nemlig meget bekymret over det nuværende dødvande i skattedebatten. Først kom Personbeskatteudvalgets betænkning; det gav anledning til megen bekymring. Herefter blev man plaget af de mildt sagt noget vattede formuleringer om skattepolitikken i regeringsgrundlaget. Skatteministerens mange udtalelser både her og hisset har yderligere medvirket til at sprede skræk og rædsel. Indimellem får man indtrykket af, at skatteministeren næsten vil erstatte skatteloven med janteloven – med hvad dette ville medføre af negative konsekvenser.

Man oplever det sådan, at regeringen søger nye skatteobjekter, ikke så meget for at sætte personskatten ned, men for at få nye indtægter. Og alt dette sker jo, samtidig med at specielt de socialdemokratiske ministre strør om sig med gyldne løfter både til højre og venstre.

Befolkningen tror ikke rigtig på det. Derfor er det vigtigt at spille konkret ud med det samme.

På Det Konservative Folkepartis vegne vil jeg godt slå fast med syvtommersøm: Nye skatter og afgifter skal gå til at finansiere lettelser i personbeskatningen – ikke til at finansiere nye offentlige udgifter. I det hele taget anser vi det for helt umuligt at gennemføre en skattereform, samtidig med at man øger de offentlige udgifter. Så kender vi nemlig med usvigelig sikkerhed resultatet: en større samlet skattebyrde. Og det har samfundet ikke råd til.

Og så vil jeg gerne fortsætte med en anden konservativ hegnsæl: En ny skattereform skal fra først til sidst være domineret af hensynet til beskæftigelsen. Det anser vi for langt vigtigere, end at man skattereformmæssigt får skabt et paradys for skatteteknikere, hvor forkromede skattetekniske hensyn er det bærende.

Som jeg allerede har antydnet, kan grønne skatter og afgifter udmærket være et fornuftigt finansieringselement i en kommende skattereform for at nedsætte skatten på arbejde. Det må principielt være rigtigt at lette skatten på det, vi har for lidt af, nemlig arbejde, mod til gengæld at beskatte det, vi har for meget af, nemlig forurening.

Derfor er vi meget enige i de fleste af de synspunkter, som miljøministeren kom med her i formiddag, og vi er i øvrigt også meget enige i de fleste af de synspunkter, som hr. Jes Lunde havde i sit indlæg. Der er megen fornuft i den tankegang at belaste forurening med beskatning og til gengæld lette personbeskatningen.

Men i samme øjeblik vi skal omsætte vores smukke principper til konkrete udspil, rejser der sig mildt sagt et hav af problemer. Hvad er f.eks. en grøn afgift? Ja, mon ikke de fleste uden tøven ville betegne en afgift på affaldsdeponering som en grøn afgift. Men hvad med registreringsafgift på biler, som hr. Jes Lunde omtalte? Personskatteudvalget betegner denne afgift som en grøn afgift, men jeg er helt sikker på, at de fleste skatteydere blot opfatter registreringsafgiften som en ordinær afgift på et i de fleste tilfælde nødvendigt forbrugsgode og udelukkende med ét formål: at skaffe skillinger i statskassen.

Der vil også omgående rejse sig fordelingspolitiske problemer. Grønne skatter har en kedelig tendens til at vende den tunge ende nedad. Hvordan sikrer man, at der bliver sammenhæng for den enkelte skatteyder, så kompensationen står i et rimeligt forhold til den nye byrde? Grønne afgifter kan jo også give grænsehandelsproblemer, hvis de er et isoleret dansk fænomen. Og hvad med landdistrikternes problemer? Det er jo ikke mange uger siden, at vi her i Tinget havde en udmærket debat om dette tema. Grønne afgifter på transport vil uundgåeligt skade landdistrikterne, ligesom en ophævelse eller nedsættelse af transportfradraget vil gøre det.